Ч. 160 Середа 20 липня (1 серпня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Війна о Корею.

Після послідних відомостий вибухла вже війна межи Хиною а Япаном о півостров Корею. Нині доносить бюро Райтера з Йокогами, що резерви японьскої армії дістали приказ збирати ся в означених місцях. Кромі того прийшли вже вісти вчера, що Японці заняли палату королівску в Саулі, забрали на мори хиньский корабель авізовий і затопили хиньский корабель транспортовий, причім 40 людий утопило ся. Також войска японьскі мали вдарити на Хинців під Азан. Очивидно, все те признаки охоти до рішеня справи мечем і проливом крови. Значить, маємо війну — правда, дуже далеко від нас, як то кажуть, на другім кінци сьвіта, але все таки війну. Коли в Европі люди тужать за миром, а держави збільшуванєм войска також хотять удержати мир — такий спосіб не всім до вподоби — то на далекім Сходї переємники европейскої культури беруть ся рішати справу на наш давний лад, а то проливом крови.

Симпатия Европи стоїть за Япаном, що завів у себе зовсім лад европейский. А Хинці — то тяжка, некультурна маса, зашкаралупіла в своїх прастарих формах. Та мертвота Хини виходить на користь сусідів в Азиї. Росия забрала собі вже помалу землї надамурскі, потім уссурийскі, а вкінци памірскі. Анґлія заняла Бірму, Франция кохінхіньскі землї і посуває ся щораз дальше. Доки те все діяло ся здалека від Япану, его правительство не дуже журило ся; але коли прийшла черга на забір сусідної Кореї, Япан рішив ся оперти ся тому. Він не хотів занимати сего півострова, але бажав там бачити лад. А Хини лякали ся, щоби Корея, прийшовши до сил, не хотіла подякувати за пекіньску опіку. І з того вийшла суперечка, що довела тепер до війни.

Випадки дальші більше менче вже знані з вістий, що ми подавали. Тепер ще лиш обчисляють знатоки сили обох держав. Хина має мати до міліон піхоти, але лише 200.000 стоїть під властию пекіньского правительства, а решту войска мають ріжні инші віцекоролі. Кавалериї має Хина 14.000, а ріжних кораблів 89. Япан має лиш 55 кораблів і войска далеко менче, але оно лучше вимуштроване і узброєне. Армія японьска складає ся з яких стотисяч войска; она узброєна по европейски, а Хинці мають старі пукавки, котрих уже в Европі ніхто не хотів купувати. Отже хоч Япан малий, але рухливий; хоч би він не переміг Хини, то все таки готов довести до того, що на Кореї настане инший лад. Але чи той лад конституцийний подиктує Япан — то ще велике питанє.

Інститут Руского тов. педаґоґічного у Львові.

Комітет, що з порученя видїлу Руского товариства педаґоґічного управляв Інститутом, відбував що місяця засїданя, полагоджуючи всі пекучі справи. В склад комітету входили: о. Алексій Тороньский катихит ц. к. акад. ґімназиї яко голова; Ісид. Громницкий проф. рускої ґімназиї, о. Іван Чапельский префект дух. семинариї, адвокат др. Стефан Федак, лікар др. Антін Хомин і Кость Паньківский, яко члени. Послідний був заразом наставником Інститута.

Заходами комітету пороблено в Інститутї сего року деякі улучшеня, стремлячі до лучшого харчованя питомців. По-при релігійно-моральне вихованє мав комітет на оцї також товариске пожитє ученикыв. Домашнє веденє унормоване друкованими приписами, що їх кождий питомець дістає при вступленю до інститута. Помочию при науцї занимались інструктори поодиноких кляс. Суть то лїпші ученики, котрі в Інститутї остають або за малою доплатою або безплатно. Домову науку вели пп. академики: Михайло Тесля, слухач медицини і Микола Ластовецкий, слухач фільософії. Кромі корепетиций предметів шкільних удїлювано ще в інститутї науки писаня, науки сьпіву і язика француского. Крім того старші питомцї зладжували довші або коротші письменні працї чи то з лїтератури чи з історії, котрі відчитувано в вільних від науки хвилях в ширшім кружку товаришів і ведено над ними дискусию. Які поступи зробили питомцї в науцї сьпіву і декламациї, про се сьвідчать найлїпше гарні слова признаня участників декламацийно-музикального вечерка, урядженого в день патрона Інститута, сьв. О. Николая.

Образованє шкільне розширювано лектурою домовою під надзором наставника. Взагалї не дозволено приписами домовими жадної книжки анї вносити анї виносити з дому без дозволу наставника. Ученики, що на се заслугували, звиджували пригідні для них представленя, деякі музеї, менажерию, і т. п. В огородї, де в лїті перебувають ученики в часї свобіднім від науки, є бари і рек до ґімнастики; майже що недїлї і сьвята відбувано дальші проходи в околицї львівскої. Комітет мав на оцї, щоби ученикам подавано все страви як найздоровші і в тім взглядї ішов за радою дра Хомина, що безко-

---

1)

На сторожи.

Оповіданє Ґ. Запольскої.

— Вернув Генрик?

— Завтра, дитинко, прийде.

— Завтра?... Що то є завтра?

— Як сонце піде спочивати а потому знов встане.

Ади, оно вже іде спати, его нічліґ вже на червоних хмарах і оно саме червоне....

Божевільна піднесла ся скоро з землї, де сиділа, і схопила судорожно руки сестри Калїксти.

— Генрик любить також червоні рожі; завтра даш менї богато червоних рож..... він прийде!

І якийсь блаженний усьміх пересунув ся по лици нещасної.

Монахиня приглядала ся їй уважно зпоза білої ослони своєї великої намітки — єї зір вказував на ніжність і милосерде для нещасної, котрої тїло прибране в сїру одежу, перебігала якась нервова дрож. Єї згароване, сумне лице з синявою шкірою подобало радше на лице трупа.

Заходяче сонце облило золотим сяєвом шпитальний огород. Понад високі мури доходив гамір з міста, туркіт возів, крики перекупнів. Цїле великоміске рухливе житє обявляло ся сильним клекотом, що немов стояв у воздусї разом з туманами пороху і якоюсь гнилою вонею.

Божевільні сиділи по лавках шпитального огорода і, здавало ся, прислухували ся від часу до часу, звідки сей шум походить. Деякі обертали голови і зсували малі сині хусточки, щоби лїпше почути ті звуки, котрих значінє будило ся неясно в їх помішаних умах. Не одно блїде лице прояснило ся при турготі воза, деколи скрикнула одна або друга: „вйо!“ вимахуючи руками у воздусї. Они були як малї дїти, що тїшать ся кіньми. Сї женщини вернули знов до дитиньства; чорна заслона оповила їх ум і перемінила їх на двоніжні єства, що жили лише одною одинокою гадкою, одною волею, до котрої все уперто повертали.

Они або говорили скоро всї нараз, або мовчали і розглядали ся блудним зором довкола. Декотрих страшив шелест листя, другі викривляли ся заходячому сонцю, знов инші молили ся і били ся в груди. Одна удавала, що колише колиску з дитиною і сьпівала при тім монотонну пісню, друга рвала листє і сипала собі на голову; листє зсувало ся по коротким волосю і задержувало ся або на одежи, або спадало на землю. Кілька тих бідних єств сиділо понуро, з очима вnjленими в землю. В погляді тих недужих лежало щось такого, чого не можна висловити, — незмірима глубина суму і розпуки. Страшенна, безгранична ненадїйпість, для котрої нема ніякої потїхи, чорна як гріб а глубока як безодня визирала з тих статей, що сїро відбивали ся від білих мурів огорода.

Они сиділи тихо і неподвижно. Золоті проміні сонця осьвічували їх голови, але они не звертали мабуть на се ніякої уваги; уперто глядїли на пісок і здавало ся, навіть не віддихали, так непорушно сиділи. Виглядали як статуї викуті з каменя.... Який-же се величезний біль мусить бути, щоби аж такі картини творити!

Сестра Калїкста обгорнула цїлу громадку поглядом невисказаної любови.

Ніякий біль не викликує такого співчутя, як біль, що чоловіка тихо гризе, що не обявляє ся ніякою жалобою, ніяким криком розпуки, лише мулить его і вже за житя копає єму гріб.

Здавало ся, що лагідне лице монахинї терпить разом з нещасними. Она так зжила ся з ними, так добре відчувала журбу, що кожду з них придавлювала, знала так докладно, чим можна їм принести полекшу, хоч би лише тимчасову, що нинї чула всї їх болї, як свої власні, разом з ними сумувала і любила їх всїх, помимо неприятностий, які нераз мусїла від них зносити.

Се була одна з тих чистих, непорочних душ, що приходять на землю лише на те, щоби добро робити і лагодити болї — єство, повне самовідреченя; що з рівною любовю тулило

ристовно питомцям уділяв рад лікарских. Доказом, що харчоване учеників відповідало всім вимогам гігієнічного житя, був добрий стан здоровля, надзвичайно рідкі случаї легкої недуги і сьвіжі, здорові лиця питомців в нездоровім Львові. Що тиждня в пятницю подавано пісні страви (від середи має Інститут диспензу) а вечера була мясна. В навечерє Різдва Христового і празника Богоявленьского поставлено ученикам спільну вечерю, а в Провідну неділю сьвячене.

Подань о приняте вплинуло більше, як на се дозволяли обставини. На жаль, комітет мусів декому відмовити принятя чи то задля браку фондів, чи то для браку місця.

Принято: 6 учеників з приготовляючої кляси рускої ґімназиї, 12 з I. кляси ґімназиї, 11 з II. кляси, 10 з III. кляси, 8 з IV. кляси, 3 з V. кляси, 6 з VI. кляси, 2 з VII. кляси, 4 з VIII. кляси ґімн., вкінци одного з семинариї учительскої — разом 63 учеників. З тих убули в другім курсї два ученики з причини слабого підготовленя до науки.

Після стану родичів було сьвященичих дітий 30, учительских 6, селяньских 7, урядничих 10, а сиріт 10. Результат загальної клясифікациї взагалї добрий. I так клясу з відзначенєм дістав 1 ученик, клясу другу 5, поправку 5, всї инші клясу першу. Сьвідоцтво іспиту зрілости дістали 3 ученики, а один складає іспит по фериях. Результат сей уважає комітет добрим, бо треба мати на тямці, що се не бурса, до котрої бере ся найлучших учеників, але заведенє, до котрого бере ся нераз ученика за-для поправи, так що-до поведеня домового як і що до поступу в науці шкільній.

Під взглядом фінансовим випав сей рік гірше від попередного. Кромі вис. Сойму, що уділив сего року запомоги Інститутови в квоті 400 зр., добровільні жертви принесли лише 17 зр., кромі жертв двох пань натуралїями.

До бібліотеки прибуло 29 книжок дарованих а 17 закуплених.

Приходу мав Інститут за 1893/94 рік 11.010 зр. 50 кр., а розходу 11.003 зр. 18 кр.; значить осталось 7 зр. 32 кр. Маєтку свого має Інститут сепер 1.648 зр. 80 кр.

Перегляд полїтичний.

Програма подорожи Є. В. Цїсаря до Львова для огляненя краєвої вистави вже затверджена. Після сеї проґрами забавить Цїсар у Львові чотири днї, від 7 до 10 вересня включно. Дня 7 вересня вечером буде на равтї у презеса вистави кн. Адама Сапіги; дня 8 вечером на равтї в будинку соймовім у Маршалка краєвого; дня 9 вечером на виставі краєвій. Всї узгіря довкола міста мають бути тогдї осьвітлені; дня 10 вечером буде Цїсар в ратуши на равтї, який устроює міска рада. Крім вечера дня 9 вересня огляне Цїсар також в инших днях краєву виставу.

Цїсар потвердив закон, котрий позваляє видїлови повітовому в Чорткові поручити за позичку 65.000 зр. на будинок для пов. дирекциї скарбу і видати від повіта чортківского 20.000 зр. на будову східно-галицких зелїзниць місцевих.

„Новоє Время“ доносить, що российске мінїстерство справ заграничних постановило усунути всїх не-Росиян з другорядних посад при амбасадах і посольствах і заступити їх родовитими Москалями.

Провідник радикалів Пасич приїхав до Білгороду, бо видїл радикалів казав єму або приїхати або зречи ся проводу. Найперше поїде Пасич до Нишу, щоби перед королем зложити реляцию о своїй прощальній авдиенциї (яко уступаючий посол) у царя.

Новинки.

Львів дня 31 липня.

— **Бл. п. Архикнязь Вільгельм** старав ся призвичаювати свої конї до нової зелїзницї електричної, щоби не лякали ся. Кілька днїв робив уже так, що ставав з конем коло переїзджаючих возів і казав звонити. Кінь стояв спокійно. В недїлю їхав пок. Архикнязь на 13-лїтнім кони раси анґлійскої, під'їхав до ваґону і казав машинїстови сильнїйше задзвонити. Кін стояв спокійно. Відтак їхав Архикнязь за поїздом до першого пристанку. Минувши его під'їхав знов до ваґона; але тепер кінь станув дуба. Архикнязь вдарив его острогами і перегнав поїзд, але кінь станув знов дуба, Архикнязеви висунуло ся одно стремя з під ноги, він хотїв зіскочити, але не міг виняти ноги з другого стремени, впав головою на камінє — і смертельно зранив ся.

— **Запомоги державні для промислових шкіл.** Мінїстерство просьвіти признало на рік 1894 слїдуючі запомоги для промислових шкіл в нашім краю. а) Для шкіл фахових: коронкарства в Канчузї 400 зр., коронкарства в Мушинї 200, коронкарства в Закопанім 500, для гафту білого і артистичного в Кракові 700, ткацтва в Коросні 3.500 зр., ткацтва суконного в Ракшаві 1.500 зр. б) Для наукових варстатів ткацких: в Блажовій 250, в Глинянах 600, Горлицях 300, Корчинї 500, Косові 500, Ланцутї 330, Рихвалдї 400, Вилямовичах 300 зр. в) Для варстатів наукових: кошикарства в Червоній воли 600, кошикарства в Джурові 200, кошикарства в Яслї 200, колодійства в Грибові 1000 зр., колодійства в Грималові 1.100 зр., боднарства в Камінцї струмиловій 700, столярства в Станїславові 800, столярства в Живци 1000, поворозництва в Радимнї 200, гончарства в Порембі 1.800 зр., гончарства в Товстім 1.300, шевства в Угнові 200 зр. Загалом розділило Мінїстерство просьвіти 19.080 зр. запомоги.

— **Іспит кваліфікацийний** для учителїв шкіл народних зачне ся в Решові дня 17 вересня с. р. Поданя вносити можна по день 8 вересня.

— **На будову руского театру** зложив о. Петро Мицьковский з Чорнокінців 1 зр. Якось уже тепер жертви на театр рідше впливають. Чи у нас одушевленє до чогось — то огонь соломяний? Конець дїло хвалить, а не початок!

— **На дім Сокола.** Рескриптом з дня 11 липня 1894 ч. 2406 ц. к. Мінїстерство справ внутрішних уділило товариству ґімнастичному „Сокіл“ у Львові позволеня збирати складки добровільні в Галичинї і Буковинї на будову власного дому під услівєм, що особи займаючі ся збиранєм тих складок будуть заосмотрені в цертіфікати зарядом товариства виставлені і ц. к. Дирекциєю полїциї у Львові, взглядно Президиєю ц. к. правительства краєвого в Чернівцях корамізовані. Вп. Земляки, котрі хотїли би занятн ся збиранєм складок, зволять порозуміти ся з справником товариства п. Володимиром Лаврівским в хатї товариства (улиця Підвалє ч. 7) або в книгарни Ставропигійскій (улиця Руска ч. 3).

— **На виставу** приїхало нинї з Познаня 90 учеників ґімназияльних і 60 старших осіб; між ними 22 панї.

— **Проба перевоженя кінноти через воду.** В Страдчи коло Янова відбували сими днями три шкадрони уланів на тамошнім ставі пробу перевоженя кінноти на тратвах, що при сегорічних дівізийних маневрах має відбути ся на великі розміри на ріцї Днїстрі. День перед тим стали улани табором над ставом і переночували під голим небом при досить холоднім воздусї. На другий день розпочала ся проба. На 5 метрів довгій тратві перевожено по 24 людий і тілько-ж повних приборів на конї, котрі плили за тратвою привязані до линви. Проба удала ся дуже добре. Пересьвідчили ся, що при помочи одної на борзї зробленої тратви стане цїла шкадрона т. є. 150 коний за пів години в цїлковитім поготївлю на

до серця умираючу грішницю як і невинну дитину.

Такі душі, самі сьвяті, очищують других від їх пороків; не виставлені самі на нїяку покусу, не поймають, що для когось може бути тяжко честно жити. На їх чистих, снїжнобілих крилах нема нїякої змази, бо переходять попри бруд сеї землї не причуваючи нїчого і лише одно бажанє взрушить їх серце: злагодити біль нещасних.

I она се робила вже від десятьох лїт.

Молодою дївчиною вступила до ордену Милосерних сестер, молода, здорова, тїло вкрила скромною одежию, а на гарну голову вложила чудацку намітку. Все ще була гарна. Єї сині очи мали ще блеск фіялка, а поблїдле від недоспаних ночий лице задержало бездоганну красу черт. Здоровлє, силу, молодість, цїле житє віддала на услуги недужим.... Лагідна, тиха, з солодким усьміхом на устах переходила великі салї, готова все до послуги і як добрий ангел являючи ся все при смертній постели.

Она всїх любила і всї єї любили. Була як би який добрий дух сего дому недужих і терплячих.

Тихо пересувала ся коридорами і спішила до тих, що найбільше терпіли. Без неї не відбула ся нї одна операция.

Спершу млїла на вид тих страшних ран, в котрих лила ся зіпсована кров; але вскорі перевитяжила сила волї слабість нервів і пізнїйше стояла спокійно при марморних столах, подавала обвязки, мидницї, губки і слїдила очима кожде порушенє лїкаря. Лише єї уста шептали заєдно: „Богородице Дїво!“

Лїкарі були дуже нерадї, коли єї не було. Они знали, що сестра Калїкста не заспить нїколи при недужім і длятого поручали їй найнебезпечнїйших хорих. Але она перебувала найрадше в віддїлї для божевільних.

Скоро лише мала вільну хвилю, всувала ся до малого огорода або до комнат, де перебували божевільні. Там старала ся лагідними словами вливати лїк в зболїлі душі, бо на єї погляд, божевільність — се була лише недуга душі. З ангельскою терпеливостю слухала насьміпкуватих, а не рідко і грубих слів, дивних оповідань або хули, любовних присяг, пристрастних нападів мести.

На все те старала ся найти відповідь і уважно глядїла на лиця тих женщин, щаслива, єсли зпоза озьвіреної маски проявив ся промінь людского розуму, єсли сї нещастні хоч соту часть єї слів порозуміли.

Сонце сьвітило в повнім блеску, червоне і пречудне, оно глядїло як велике, червоне око зпоза позолочених хмар.

Одна з божевільних підняла руку, вказала на сонце і скрикнула:

— Бог!

Другі пішли за єї приміром, они повтаряли се велике слово без думки, не розуміючи, що оно значить; очевидно, що цїлком не були способні думати.

Тимчасом дївчина, що сидїла недалеко сестри Калїксти, повтаряла заєдно:

— Чи Генрик прийшов?

Сестра Калїкста встала і підійшла до тих недужих, що назвали сонце Богом.

— Се не Бог — сказала як все лагідно — се сонце, але Бог сотворив єго.

Крик недужих заглушив єї; всї голосно перечили і вимахували руками; лише одна наблизила ся до монахинї і дивлячись їй в лице своїми мутними очима, прошептала:

— Бог мене викупив.

Очевидно пригадала собі на якусь лекцию з катихизму, котрої може ще від матери вивчила ся і котра прошибла єї ум тут в огородї, коли почула слова монахинї.

Урадована сестра Калїкста усьміхнула ся.

— Так, дитинко — сказала і погладила рукою коротко стрижене волосє нещасної, котрій зсунула ся хустка з голови. — Так, дитино, Бог викупив тебе своїми муками.

Але тамта вже єї більше не слухала, подивила ся перед себе і крикнула:

— Іване, чи запряжені конї?

Сестра Калїкста знов засумувала ся і поглянула довкола себе.

Одна з жінок, що сидїла під муром зсунула ся з лавки на землю. Монахиня підійшла до неї, підвела єї і посадила знов на давне місце. Она нарвала жовтих цьвітів, щоби звернути увагу недужої пестрими красками. Але засумована божевільна навіть не подивилась на

другій стороні, хоч би й дуже широкої ріки. О 5-ій годинї з полудня вернули улани до Львова.

— **За богато доброго.** В червни сего року було в Лондонї не менче не більше тілько 630 концертів. Лондоньскі критики музичні мусять мати здорові нерви. А з Комо доносять, що там був концерт, на котрім грали відразу на 24 фортепянах, а на 96 рук, т. є. при кождім фортепянї по дві особи. То був гук!

— **Проворні пачкарі.** Пачкарі мають ріжні способи, щоби перенести свій товар за границю без оплати, але щоби до того уживали бальонів, того ми ще не чували. Тимчасом ґазети голяндерскі пишуть, що тамошні пачкарі уживають бальонів до пачкарства. Минувшого тижня в однїй місцевости в Голяндиї один торговець гаваньских циґар поїхав собі з помічником і скринями циґар — в хмари і близько надреньских міст спустив ся щасливо на землю тай став продавати свій товар. Тепер сторожа гранична мусить хиба по хмарах лїтати за проворними пачкарями.

— **Завзятий любовник.** Тринайцять-лїтний школар з Атин Папанґелос закохав ся в 25-лїтній Магдалинї Купованні. Маґда на то не зважала, але за те брат постановив недорослому школяреви дати науку. Той замір не подобав ся дуже школяреви; він закрав ся в почи до хати любки, заколов штилетом брата еї, а своїй коханій розбив голову сокирою.

— **Найменшим чоловіком на сьвітї** єсть тепер мастер Роберт Гудж, мурин з Індий західних. Має 24 роки, а виріс тілько на локоть і чотири цалї. Доси славний був карлик Том Тумб, високий на 31 цалїв. Ото вросли собі, нівроку!

Господарство промисл і торговля

Стан засівів у східній Галичинї. Перша половина липня принесла нам троха лучшу погоду та подала господарям надію, що чей все не пропало по слотах. Переглянувши всї шкоди від слот, можемо сказати, що теперішний рік не буде числити ся до дуже злих. Вправдї не буде то рік добрий, урожайний, але всеж таки лучший, як попередний. Певно, що в декотрих околицях жнива не дописали і не допишуть, але за те в инших они зовсїм незлї.

Дирекция зелїзниць державних оповіщує: В послїдних часах, по причинї численного звиджуваня краєвої вистави, надходить до тутешної ц. к. Дирекциї руху надзвичайно много подань о зниженє цїни їзди зелїзницею. Поданя ті не можуть бути полагоджені сейчас, бо збільшений рух сегорічний дає взагалї більше до роботи, а впрочім мусять бути передовсїм полагоджувані справи до властивої адміністрациї зелїзничої належні, що не можуть терпїти проволоки на кошт подань о знижене карт, котрих тілько зі взглядности уділює ся. В цїли оминеня часто даремного труду до віддаленої від міста ц. к. Дирекциї руху повідомлює ся Вп. публику, що на будучність на залагодженє подань о зниженє цїни їзди зелїзницею, можна надїяти ся в 8 днях від часу внесеня поданя, як то з давна практикує ся у зарядів зелїзниць приватних, пр. північної, полудневої і др. Вчаснїйші зголошуваня по згадані леґітимациї полишать ся без наслїдків.

Яка буде погода? В Берлинї появила ся книжка, написана голосним метеорольоґом Фальбом, а обіймаюча ворожби що-до погоди в другім півроцї 1894 року. З книжочки дізнаємо ся, що від 30 липня буде богато вибухів ґазів по копальнях і землетрясень. Серпень має бути вогкий, лише в першім тиждни ждуть нас великі спеки. Почавши від 9 серпня начнуть ся зливи і бурі, що дійдуть до кульмінацийної точки дня 18 серпня. День 15 серпня єсть днем критичним і має принести землетрясенє. Особливо „неприятний“ має бути послїдний тиждень серпня, котрий принесе бурі градові і оркани, а днї від 27-го до 30-го означує Фальб яко першорядні днї критичні з великими повенями. Вересень має бути сухий і спокійний, перша его половина буде холодна, друга теплїйша, 15-ий вересня буде знов днем критичним і принесе оркани і трясеня землї. Жовтень буде з дощами, снїгом і гарною погодою. Зливи грозять півночи, повени заходови. День 28 жовтня буде критичний. Падолист буде розмірно теплий, але вогкий. Грудень заповідає ся яко місяць сухий і морозний, дня 26 і 27 грудня треба надїяти ся землетрясеня.

Львів 28 липня: пшениця 6·20 до 7·— жито 5·— до 5·40; ячмінь броварний 5·— до 5·50; ячмінь пашний —·— до —·—; овес 5.50 до 6·—; ріпак 8·— до 8·75; горох 6·— до 8·—; вика 7·— до 8·—; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·30; гречка 6·75 до 7·25; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова 4·40 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЄҐРАМИ.

Кольонія 31 липня. Köln. Ztg. доносить, що Хіна і Япан ще не виповіли собі війни. (Не знати, кому вірити; одні так пишуть, другі инакше. Кореа сьвіт далекий; тому і вісти непевні. — *Ред.)*

Лондон 31 липня. В палатї послів заявило правительство, що Анґлія не приняла ся бути посередником поміж Хіною а Япаном.

Баден 31 липня. Є. В. Цїсар приїхав тунинї з Ішлю. Тїло пок. Архикнязя прибрано в стрій великого містра закона нїмецкого. Завтра переведуть тїло до Відня і виставлять в палатї на Паркрінґу. Часописи віденьскі видали окремі відбитки з описом нещастя.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. І. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. І. II. 1·20 зр. — **Пролїсок**, збірник поезий Павла Граба ч. І. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. І. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. І. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові при ул. Академічній ч. 8.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ранє.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділює ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

цьвіти, она оперла голову на руку і попала в понуру задуму.

Сестра Калїкста положила цьвіти на пісок і пішла до инших, поправляла їм хустки, що заєдно зсували ся з голови, або напоминала їх лагідно, єсли стали перечитись між собою.

З вежі роздав ся тихий звук дзвона. Се вечірний дзвінок кликав на вечірню.

Монахиня уклякла на піску і стала гогосно молити ся. Більша часть недужих пішла за еї приміром, але они не молили си: стояли навколїшках і пересипували пісок з одної руки у другу та поквапно вибирали з него малі камінцї.

Далеко, за перегородою, видно було божевільних мужчин, що вертали до своїх саль. Ішли парами, одіті в синяві плащі і широкі штани. По хвили зникли в отворених на остїж дверех будинку.

Деякі женщини глядїли за ними цїкаво, одна усьміхала ся, инші не вважали на них.

Хвилю пізнїйше надійшли дозорець і лїкар з кількома припізнившими ся.

Лїкар задержав ся і сказав кілька слів до переходячої Милосерної сестри; він видавав їй службові порученя, на котрі она відповіла киваючи головою.

Тимчасом війшли недужі з дозорцем по сходах до середини будинку.

Вскорі появило ся на подвірю кількох спокійнїйших і вертаючих до здоровля божевільних; они спішили з великими мосяжними мисочками до кухнї по вечеру. Ішли скоро і незабаром зникли їх сині блюзи за деревами, що стояли довкола будинку.

Милосерна сестра, що говорила з лїкарем, склонилась єму і підійшла скоро до огорода. Она отворила малу фірточку і звернула ся до сестри Калїксти, котра як раз старала ся увільнити мотиля з рук одної злосливої божевільної, що вирвала єму вже одно крило.

— Слава Ісусу Христу! — поздоровила прихожа і схилила голову.

— На віки віков, амінь! — відповіла сестра Калїкста.

— Що нового приносите, сестро?

— Маєте іти до відділу недужих на пропасницю, там будете сидїти при однім нещаснім, він перебуває тепер сильний і небезпечний тиф.

— Добре — відповіла сестра Калїкста.

— Дуже велика горячка!

— Се може 21 число!

— Так.

— Ах той! — сказала сестра Калїкста — нещасний, самітний, опущений всїма. Здаєть ся менї, що єго найдено десь в огородї, він лежав там вже кілька ночий в студени і голодї.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

ДЛЯ НАШИХ ГОСПОДИНЬ

вийшла з друку

„КУХАРКА РУСКА“

Флорентини і Ванди

обіймає:

Всякі зупи — Приладжене воловини, телятини, баранини, вепровини — Ярини, Гарнітури до ярин.

Страви мучні і яечні.

З тої книжки кожда господиня, хотяй би і найменчого поняття не мала о вареню, може в коротким часі варити обіди смачні, здорові і дешеві.

Ціна 70 кр.

По надісланю переказом почтовим 76 кр. залагоджує ся посилку franco. 69

Друкарня народна

В. МАНЕЦКОГО

Львів ул. Коперніка ч. 7.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“ може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.